

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Martiny Kotouček Mikoláškové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobkyně:

Ing. K. M.

bytem X

zastoupena advokátem doc. JUDr. Martinem Kopeckým, CSc.
sídlem Revoluční 1546/24, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje

sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2022, č. j. 049825/2022/KUSK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Městský úřad Černošice (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 29. 9. 2021, č. j. MUCE 161318/2021 OZP/L/Mi (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uznal žalobkyni vinnou ze spáchání a) trvajících přestupků podle § 54 odst. 2 písm. a) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně některých zákonů (lesní zákon), ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „lesní zákon“, případně „lesní zákon ve znění do 30. 6. 2017“) a § 8 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), kterého se v období od 21. 7. 2016 do 2. 8. 2016 dopustila z nedbalosti tím, že oplotila lesní pozemek p. č. XA v k. ú. X (není-li dále uvedeno jinak, míní se toto katastrální území), čímž omezila jeho obecné užívání a porušila zákaz oplocovat les, a oplocený prostor pozemku p. č. XA užívala k jiným účelům než k lesnickému obhospodařování podle lesního zákona, přičemž jinými účely se rozumí nedokončená novostavba rekreačního objektu, manipulační prostor staveníště a bezlesí; b) trvajících přestupků podle § 54 odst. 2 písm. a) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně

některých zákonů (lesní zákon), ve znění účinném od 1. 7. 2017 (dále též „lesní zákon ve znění od 1. 7. 2017“) a § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky, kterého se v období od 3. 8. 2016 do 31. 10. 2017 dopustila úmyslně tím, že udržovala protiprávní stav na lesním pozemku p. č. XA, založený jeho oplocením a užíváním oploceného prostoru k jiným účelům než k lesnickému obhospodařování podle lesního zákona, přičemž jinými účely se rozumí nedokončená novostavba rekreačního objektu, manipulační prostor staveniště a bezlesí, tedy bez rozhodnutí orgánu státní správy lesů o odnětí nebo omezení odnímalá pozemek určený k plnění funkcí lesa nebo omezovala jeho využívání pro plnění funkcí lesa. Za uvedené přestupky jí uložil pokutu ve výši 15 000 Kč.

2. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) změnil podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) prvostupňové rozhodnutí ve výroku I. písm. b) takto: „*trvajících přestupku podle ust. 54 odst. 2 písm. a) lesního zákona a ust. § 8 přestupkového zákona, kterého se v období od 3. 8. 2016 do 31. 10. 2017 dopustila z nedbalosti tím, že udržovala protiprávní stav...*“
3. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

Obsah podání účastníků řízení

4. Žalobkyně namítá, že správní orgány nerespektovaly v dalším řízení vedeném po zrušení předchozích rozhodnutí správních orgánů obou stupňů rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2021, č. j. 51 A 93/2018-24 (dále jen „zrušující rozsudek“), závazné právní názory soudu. Správní orgány podle žalobkyně věc nesprávně právně posoudily a na základě nesprávných a neúplných skutkových zjištění dospěly k závěru o vině žalobkyně, aniž by bylo prokázáno, že se dopustila jednání, které jí je kladeno za vinu, a aniž by bylo prokázáno její zavinění.
5. Žalobkyně zrekapitulovala průběh správního řízení a řízení před soudem až do vydání zrušujícího rozsudku. Dále doplnila rekapitulaci dalšího průběhu správního řízení až do vydání napadeného rozhodnutí. Žalobkyně má za to, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s jejími odvolacími námitkami, zejména s posouzením otázky, zda je pro žalobkyni výhodnější nová nebo stará právní úprava. Žalobkyně přitom nesouhlasí s tím, jak se správní orgány s otázkou výhodnosti právní úpravy vypořádaly, a posouzení správních orgánů považuje za nedostatečné, neboť správní orgány tuto otázku neposoudily ze všech hledisek uvedených ve zrušujícím rozsudku (věc neposoudily podle všech ustanovení nového a starého práva, a to ani otázku zániku trestní odpovědnosti). Dále žalobkyně namítala, že městský úřad rozhodoval o celé věci ve společném přestupkovém řízení a ignoroval závazný právní názor ve zrušujícím rozsudku, který ponechal na zvážení správních orgánů, zda nebude vhodné v souladu s § 140 odst. 3 správního řádu řízení o druhém skutku vyloučit a rozhodnout o něm samostatně.
6. Žalobkyně dále namítá, že v řízení nebylo prokázáno, že se dopustila jednání, které jí je kladeno za vinu. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí řádně nevypořádal s odvolacími námitkami ohledně zavinění žalobkyně. Žalobkyně přitom namítá, že nebyla naplněna ani objektivní stránka přestupku. Žalobkyně má za to, že nebylo v řízení prokázáno, že by lesní pozemek sama oplotila ani že by osobně užívala lesní pozemek k jiným účelům než k lesnickému obhospodařování podle lesního zákona, a stejně tak nebylo ani ničím prokázáno, že by se svým zaviněným jednáním dopustila skutku uvedeného ve výroku I. b)

prvostupňového rozhodnutí. V rozhodnutích správních orgánů nejsou uvedeny žádné relevantní důkazy, na jejichž základě dospěly správní orgány k rozhodnutí, že se žalobkyně vytýkaných skutků dopustila svým zaviněným jednáním. V řízení nebylo prokázáno, že svým jednáním vyvolala protiprávní stav ani že by následně protiprávní stav jí vyvolaný udržovala. Měla se tak uplatnit zásada *in dubio pro reo*. Správní orgány také nectily zásadu presumpce nevinu a povinnost prokázat žalobkyni zavinění.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. K nesouhlasu žalobkyně s posouzením otázky, která právní úprava je pro žalobkyni příznivější, uvedl, že se s touto právní otázkou městský úřad vypořádal na straně čtvrté prvostupňového rozhodnutí, žalovaný pak pod bodem 2) na straně šesté a sedmé napadeného rozhodnutí. K námitce žalobkyně, že nebylo v řízení prokázáno, že by se žalobkyně dopustila jednání, které jí je kladeno za vinu, odkázal na str. 9 prvostupňového rozhodnutí a doplnil, že vlastník lesa odpovídá za jím vlastněný les nejen podle lesního zákona, ale i podle občanského zákoníku nebo podle Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně je tak odpovědná za to, co se na jejím pozemku děje, a pokud nezabránila využívání lesa k jiným účelům, pak se daného přestupu dopustila.

Splnění procesních podmínek

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny nezbytné formální náležitosti. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
9. Soud ve věci rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Souhlas účastníků s tímto postupem se předpokládá, neboť ani na výzvu soudu nesdělili, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasili. Soud jednání nenařizoval ani za účelem dokazování, neboť účastníci nad rámec listin obsažených ve správním spise žádné důkazy nenavrhovali; správním spisem se dokazování neprovádí, ze správního spisu soud bez dalšího vychází.

Obsah správního spisu

10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci:
11. Městský úřad vydal dne 1. 8. 2016 příkaz č. j. MUCE 53000/2016 OZP/L/Mi (dále „příkaz“), kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 55 odst. 1 písm. b) lesního zákona tím, že na lesních pozemcích č. parc. XA a XB, určených k plnění funkcí lesa, provádí bez souhlasu orgánu státní správy lesů výstavbu obytného objektu včetně oplocení a pozemky využívá k jiným účelům než k lesnickému obhospodařování podle lesního zákona, a tedy bez rozhodnutí orgánu státní správy lesů o odnětí nebo omezení odnímá pozemky určené k plnění funkcí lesa nebo omezuje jejich využívání pro plnění funkcí lesa.
12. Proti příkazu podala žalobkyně dne 9. 8. 2016 odpor. Dne 26. 9. 2016 se konalo ústní jednání, při kterém byla žalobkyně zastoupena jejím manželem, který uvedl, že na pozemku p. č. XB stála chata již v 60. letech 20. století. Současnou stavbu žalobkyně nestavěla, neboť bylo předjednáno, že pozemky žalobkyně budou prodány zájemci o jejich koupi, který stavbu postavil. Nicméně z prodeje pozemků sešlo. Oplocení pozemků začal stavět manžel žalobkyně, protože se z pozemků žalobkyně ztrácelo dřevo a materiál na stavbu.

13. Následně rozhodl městský úřad, ovšem jeho rozhodnutí žalovaný zrušil (dále jen „první rozhodnutí žalovaného“). Městský úřad poté nařídil usnesením ze dne 18. 8. 2017 ohledání pozemku žalobkyně p. č. XA. Žalobkyně se ohledání dne 7. 9. 2017 neúčastnila a k účasti pověřila svého manžela, který pozemek zpřístupnil. Pozemek žalobkyně p. č. XA byl oplocen poplastovaným drátěným pletivem na ocelových sloupcích, přičemž uvnitř oploceného prostoru stál objekt (montovaná dřevostavba na patkách ze ztraceného bednění) o půdorysu ve tvaru písmene „L“ a rozměrech 12,1 m, 9,1 m, 6,1 m, 3 m, 6 m a 6,1 m. Povrch oploceného pozemku tvořila jílovitá kamenitá zemina zarůstající trávou a bylinnou vegetací. Z původního porostu zde rostla jedna vzrostlá borovice a jeden vzrostlý smrk. Nově byly vysazeny tři smrky. Na ohledávaném pozemku byla složena dřevní hmota, a to ve čtyřech hranicích, směs polen, prken, latí a hranolů (rozřezaného opláštění původního objektu) a vykloučených pařezů. Stav pozemku žalobkyně byl zaznamenán ve fotodokumentaci.
14. Poté rozhodl městský úřad znovu o vině žalobkyně a žalovaný poté zamítl odvolání žalobkyně (dále jen „druhé rozhodnutí žalovaného“). Žalobkyně podala žalobu ke zdejšímu soudu, který druhé rozhodnutí žalovaného zrušil a zrušil i předcházející rozhodnutí městského úřadu. Soud konstatoval, že rozhodnutí městského úřadu bylo pro žalobkyni překvapivé, pokud časově rozšířilo postihovaný skutek, přičemž tuto vadu nenapravit ani žalovaný [vada podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Zdejší soud dospěl k závěru, že protiprávní stav trval i za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, a proto měl být druhý skutek posuzován podle tohoto zákona. Delikty vymezené v § 54 odst. 2 písm. a) lesního zákona ve znění účinném od 1. 7. 2017 a v § 55 odst. 1 písm. b) lesního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017 jsou delikty trvajících. S ohledem na mezníky mezi jednotlivými skutky měl být první skutek posouzen podle § 55 odst. 1 písm. b) lesního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017 s tím, že se správní orgány měly zabývat otázkou, zda právní úprava obsažená v přestupkovém zákoně není pro žalobkyni příznivější, kdežto druhý skutek měl být posouzen již zcela podle § 54 odst. 2 písm. a) lesního zákona ve znění účinném od 1. 7. 2017 a ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky jako celku. Žalobkyni tak byla uložena sankce za správní delikt rovněž za období, pro něž měl být skutek posuzován jako přestupek podle zákona o odpovědnosti za přestupky. Soud tak shledal částečně důvodnou námitku žalobkyně, že jí byla uložena pokuta na základě již neexistujícího zákonného ustanovení. Zároveň soud správním orgánům vytkl, že výrok v části skutkové věty zcela ignoruje trvajících povahu obou deliktů a dopady zahájení řízení na časové vymezení skutku. Napadené rozhodnutí bylo kvůli formulaci časového vymezení stíhaného skutku „*od poloviny roku 2016 do září 2017*“ nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Vypořádání ostatních žalobních bodů považoval soud za předčasné, neboť vytknutá pochybení jejich posouzení ve své podstatě znemožňují. Dále soud uvedl, že s hlediska procesního režimu je s ohledem na § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky pro projednání prvního skutku relevantní procesní úprava platná do účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, kdežto druhý skutek musí být i z procesněprávního hlediska projednán podle zákona o odpovědnosti za přestupky, a doplnil, že je pak na zvážení správního orgánu I. stupně, zda z tohoto důvodu nebude vhodné v souladu s § 140 odst. 3 správního řádu řízení o druhém skutku vyloučit a rozhodnout o něm samostatně. Toliko nad rámec nezbytného odůvodnění upozornil soud na stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2010, sp. zn. Tpjn 302/2010, č. 1/2011 Sb. NS, ve kterém Nejvyšší soud řešil požadavky na posouzení právních úprav z hlediska jejich příznivosti pro pachatele. Dodal, že ve vztahu k prvnímu skutku budou správní orgány povinny řádně vyhodnotit otázku, zda je pro žalobkyni výhodnější právní úprava odpovědnosti vlastníka lesních pozemků za správní delikt podle § 55 odst. 1 písm. b)

lesního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017 nebo právní úprava odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle § 54 odst. 2 písm. a) lesního zákona ve znění účinném od 1. 7. 2017 podle všech ve stanovisku Nejvyššího soudu naznačených kritérií. A pokud dospějí k závěru, že je úprava § 54 odst. 2 písm. a) lesního zákona ve znění účinném od 1. 7. 2017 ve spojení s nezbytnými hmotněprávními ustanoveními zákona o odpovědnosti za přestupky pro žalobkyni příznivější, budou povinny v souladu s § 112 odst. 1 a odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky tuto úpravu použít.

15. Do správního spisu byla následně založena fotografie původního objektu, dále rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2018, č. j. 50 A 22/2017-41, kterým byl zamítnut návrh žalobkyně na zrušení části opatření obecné povahy č. 1/2016/OOP – Územní plán Okrouhla, schváleného usnesením zastupitelstva obce Okrouhlo č. II ze dne 26. 10. 2016. Dále spis obsahuje výpis z obchodního rejstříku společnosti LM Mont s.r.o., ve kterém je žalobkyně uvedena jako společnice a jednatelem je pan Michal Mokrý. Součástí spisu je též inzerát na prodej novostavby o velikosti přibližně 120 m² s pozemkem o velikosti 244 m² v obci Nové Okrouhlo. V inzerátu je uvedena informace, že je nemovitost před finálním dokončením a kolaudací na rekreační objekt. Nemovitost byla nabízena k prodeji v nedokončeném stavu s doplněním, že je možné nemovitost po dohodě dokončit.
16. Dne 29. 9. 2021 vydal městský úřad prvostupňové rozhodnutí, ve kterém rozhodl tak, jak je uvedeno v odstavci 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění se městský úřad zabýval tím, jestli by pro žalobkyni nebyla původní právní úprava výhodnější v důsledku možného zániku odpovědnosti. Městský úřad poukázal na to, že lesní zákon ve znění do 30. 6. 2017 upravoval toliko lhůtu k zahájení řízení, nikoli k projednání přestupku, přičemž měl za to, že zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) nelze použít, protože je v kolizi se lhůtou pro zahájení řízení o přestupku, jak ji stanovuje lesní zákon. Pokud by totiž měla platit lhůta pro skončení řízení podle zákona o přestupcích, pak by delší lhůta pro zahájení řízení podle lesního zákona nikdy nemohla dojít naplnění. Lesní zákon je speciálním předpisem s přednostní aplikací. Zároveň měl městský úřad za to, že kdyby byla aktuální otázka zániku odpovědnosti, krajský soud by ji ve zrušujícím rozsudku nepochybně zmínil; avšak krajský soud podle městského úřadu svůj právní názor omezil pouze na zkoumání subjektivní odpovědnosti. Původní právní úpravu tak městský úřad nevyhodnotil jako výhodnější. Ohledně zavinění městský úřad znovu odkázal na odůvodnění odporu žalobkyně ze dne 4. 8. 2016 (odpor obsahuje informaci, že činnost byla prováděna po předběžné konzultaci se stavebním úřadem, a dále obsahuje některé stavební specifikace provedených prací). Městský úřad vyhodnotil informace uvedené v odporu jako doznání a dále poukázal na to, že práce sice nemusela provádět přímo žalobkyně, ale mohl je provést její manžel. Také považuje za zjevně nepodložené a účelové tvrzení, že by stavbu realizoval zájemce o koupi nemovitosti, který by investoval prostředky do výstavby na cizím pozemku, a to bez jakéhokoliv právního titulu, a navíc by stavbu bez následné jakékoliv kompenzace opustil. Žalobkyni vytkl, že k prokázání tohoto tvrzení neoznačila žádný důkaz. V této souvislosti považoval za pouze účelové tvrzení žalobkyně, že plot v listopadu 2018 nechala odstranit a že následně musel plot postavit právě nájemník pozemku. Městský úřad poukázal na to, že se plot shodoval ve svých detailech s plotem, který byl na pozemku ve stavu k listopadu 2018. Městský úřad nepovažoval za relevantní ani argument, že oplocení na pozemku bylo vybudováno za účelem ochrany budoucí výsadby stromů, neboť v době, kdy byla nemovitost nabízena k prodeji, nic nesvědčilo o vůli žalobkyně připravit pozemek k zalesnění. Městský úřad také poukázal na to, že fotografie k inzerátu o prodeji nemovitosti zaznamenávají, že byla nemovitost v neobyvatelném stavu, což znevěrohodňuje tvrzení o

nájemníkovi, neboť rozestavěná chata ani nezastavěná plocha pozemku nebyly pro jakékoliv využití lukrativní či způsobilé. Nakonec městský úřad uvedl, že mu sice není o zavinění žalobkyně znám žádný přímý důkaz, avšak širší spektrum dalších rozhodných okolností uplatněných ve vzájemných souvislostech a s oporou v judikatuře vedou k závěru o vině žalobkyně.

17. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí dne 12. 10. 2021 odvolání. V odvolání uplatnila obdobné argumenty jako v žalobě (nedostatečné posouzení výhodnosti staré a nové právní úpravy, neprokázání zavinění žalobkyně a důraz na presumpci neviny).
18. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí tak, jak je rekapitulováno v odstavci 2 tohoto rozsudku. V odůvodnění se ztotožnil se závěry městského úřadu ohledně posouzení výhodnosti staré a nové právní úpravy. Žalovaný poukázal na to, že rozdíl mezi novou a starou právní úpravou spočívá ve způsobu zavinění, přičemž nová i stará právní úprava zná skutek, který je žalobkyni kladen za vinu, což podle žalovaného vylučuje možnost, že by došlo k zániku protiprávního jednání. Dále žalovaný poukázal i na shodnou výši možné sankce, tedy ani v tomto ohledu neseznal rozdíly mezi právními úpravami. Taktéž ostatní ustanovení lesního zákona zůstala nezměněna. Za příznivější tak vyhodnotil právní úpravu novější, která klade na správní orgány vyšší nároky. Žalovaný se dále vymezil vůči konstrukci městského úřadu ve smyslu zainteresování manžela žalobkyně ve stavební firmě. Žalovaný s argumenty městského úřadu nesouhlasil a odmítl se jimi dále zabývat. Naopak zdůraznil, že z katastru nemovitostí jasně vyplývá výměra původního objektu (34 m²), kterou porovnal s výměrou nového objektu (92,11 m²). Žalobkyně přitom takto zjištěné skutečnosti nijak nerozporevala. Podle žalovaného je absurdní argument žalobkyně, že by stavba byla provedena bez vědomí vlastníka pozemku (žalobkyně). Navíc je toto tvrzení v rozporu se skutečností, která vyplývá z protokolu o jednání ze dne 26. 9. 2016, ve kterém je zaznamenána informace od manžela žalobkyně, že se zájemcem o koupi pozemku měli předjednáno, že mu oba lesní pozemky prodají, ale z projevu sešlo a zájemce zmizel, ovšem ještě předtím tam postavil novou chatu. Žalovaný poté s ohledem na údajnou změnu formy zavinění uvedl, že má za to, že městský úřad nesprávně vyhodnotil úmyslné jednání žalobkyně. Žalovaný poukázal na to, že nebyl vymezen mezník, kterým by přecházel skutek z nedbalostního do úmyslného jednání, ani nedošlo v průběhu času k odstranění protiprávního stavu a spáchání nového skutku v jiné formě zavinění. Žalovaný tak uzavřel, že (u skutku od 3. 8. 2016) nebyl prokázán úmysl žalobkyně.

Posouzení návrhu soudem

19. Podle § 55 odst. 1 písm. b) lesního zákona ve znění do 30. 6. 2016 uloží orgán správy lesů pokutu až do výše 1 000 000 Kč vlastníku lesa nebo jiné osobě, kteří bez rozhodnutí orgánu státní správy lesů o odnětí nebo o omezení odnímají pozemky určené k plnění funkcí lesa nebo omezují jejich využívání pro plnění funkcí lesa.
20. Podle § 54 odst. 2 písm. a) lesního zákona ve znění od 1. 7. 2017 se fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba dále dopustí přestupku tím, že bez rozhodnutí orgánu státní správy lesů o odnětí nebo bez rozhodnutí o omezení pozemky určené k plnění funkcí lesa odnímá nebo omezuje jejich využívání pro plnění funkcí lesa.
21. Podle § 2 odst. 4 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, jestliže se zákon změní během páčání trvajícího přestupku, použije se zákon účinný v době, kdy došlo k odstranění protiprávního stavu.

22. Podle § 13 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky je fyzická osoba pachatelem, jestliže svým zaviněným jednáním naplnila znaky přestupku nebo jeho pokusu, je-li trestný.
23. Podle § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.
24. Podle § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky se na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.
25. Podle § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky se zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů.
26. Žalobkyně v žalobě namítala nedostatečné posouzení otázky, zda je pro žalobkyni výhodnější nová nebo stará právní úprava, přičemž žalobkyně nepředestřela vlastní závěry o tom, kterou právní úpravu a z jakého důvodu považuje za výhodnější. Žalobkyně toliko nesouhlasila s posouzením otázky správními orgány a měla za to, že správní orgány neposoudily věc ze všech hledisek uvedených ve zrušujícím rozsudku. Předmětem posouzení soudem je tak pouze vyhodnocení, zda se správní orgány dostatečně zabývaly porovnáním jednotlivých zákonů. Žalobní bod není důvodný.
27. Žalobkyně tvrdí, že žalovaný posoudil nedostatečně otázku výhodnosti právní úpravy z hlediska zániku odpovědnosti, když neporovnal podmínky zániku odpovědnosti dle staré a nové právní úpravy. K tomu soud uvádí, že žalovaný předně poukázal na to, že rozdíl mezi starou a novou právní úpravou spočívá ve způsobu zavinění – podle nové právní úpravy je třeba prokazovat zavinění pachatele přestupku. Tuto skutečnost vyhodnotil jako příznivější pro pachatele, neboť je tím na správní orgán kladen požadavek, aby se zabýval (prokázal) subjektivní stránkou přestupku. Zároveň tím žalovaný implicitně konstatuje, že jiné rozdíly mezi právními úpravami nejsou/neshledal. Uvedl-li žalovaný, že jediný rozdíl spočívá právě ve způsobu zavinění, pak mu nelze vyčítat, že explicitně nevyjmenoval všechna dotčená ustanovení staré a nové právní úpravy a nekonstatoval, že v daných ustanoveních není věcný rozdíl, případně že je daný rozdíl marginální. Zároveň soud konstatuje, že se žalovaný výslovně zabýval například i porovnáním zániku trestnosti, když uvedl, že stará i nová právní úprava definuje přestupek, který je kladen žalobkyni za vinu. Tím je podle žalovaného vyloučeno, že by nebyl podle některé z právních úprav skutek trestný, a že by bylo pro žalobkyni výhodnější užití takové právní úpravy, která nepočítá s trestností skutku, který jí je kladen za vinu.
28. Lze si samozřejmě představit, že by se žalovaný podrobněji zabýval porovnáním jednotlivých právních úprav, nicméně nelze přehlédnout, že žalobkyně do řízení nevnesla konkrétní polemiku nad jednotlivými právními úpravami. Vypořádání žalovaným je tak dostatečné a dostojí i požadavkům stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2010, sp. zn. Tpjn 302/2010, č. 1/2011 Sb. NS, na které odkazoval zdejší soud ve zrušujícím rozsudku. Žalovaný se neomezil toliko na srovnání trestních sazeb (v případě správního deliktu a přestupku na srovnání výše pokuty), ale zabýval se i dalšími

ustanoveními, přičemž vyhodnotil, že nová právní úprava je pro žalobkyni příznivější. A žalobkyně pak ani v žalobě nepřednesla argumenty, kterými by tuto úvahu (závěr) zpochybnila. Z podané žaloby nevyplývá, že by měla žalobkyně za to, že je pro ni příznivější naopak stará právní úprava, ale toliko obecně namítala, že se žalovaný srovnáním jednotlivých časových verzí právních úprav nezabýval dostatečně. Soud má s ohledem na rekapitulované posouzení žalovaným za to, že se žalovaný porovnáním právních úprav zabýval dostatečně a v souladu s požadavky stanovenými judikaturou soudů. Soud přitom přihlédl i k argumentaci, kterou uvedl v prvostupňovém rozhodnutí městský úřad (např. poukázal na to, že „stará“ právní úprava nestanovovala prekluzivní lhůtu pro zánik odpovědnosti za správní delikt, a proto je „nová“ úprava pro žalobkyni výhodnější), jelikož řízení před správními orgány tvoří jeden celek a rozhodnutí správních orgánů se tak mohou vzájemně doplňovat.

29. Žalobkyně dále namítala, že městský úřad rozhodoval o celé věci ve společném přestupkovém řízení vedeném z moci úřední podle zákona o odpovědnosti za přestupky a ignoroval závazný právní názor zdejšího soudu uvedený ve zrušujícím rozsudku, ve kterém nechal soud městskému úřadu na zvážení, zda nebude vhodné v souladu s § 140 odst. 3 správního řádu vyloučit řízení o druhém skutku do samostatného řízení.
30. Podle § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky se ve společném řízení neprojedná přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku.
31. V projednávané věci došlo k rozdělení trvajících přestupku na dva skutky doručením příkazu, jímž bylo formálně zahájeno řízení o prvním skutku. NSS v odst. 13 rozsudku ze dne 14. 1. 2021, č. j. 6 As 351/2020-25, k tomuto ustanovení vyložil, že „[z] § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je zřejmé, že ve společném řízení lze projednat jen přestupky spáchané před zahájením řízení o prvním z nich. Jak již bylo uvedeno, řízení o prvním přestupku (tehdy ještě správním deliktu) bylo zahájeno doručením příkazu dne 27. května 2017, druhý přestupek spáchala žalobkyně až dne 10. července 2017, tedy již za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Stěžovatel, respektive městský úřad, tedy nemohl vést o přestupcích žalobkyně společné řízení. Navíc, podle přechodného ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky muselo být první z řízení dokončeno podle předchozí právní úpravy, což neumožňovalo jeho spojení s řízením o přestupku podle pozdější právní úpravy.“ A pokračoval, že „samotné porušení nevedení společného řízení nelze považovat za vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu, jelikož vedení společného řízení je pouhou procesní cestou k uplatnění zásady absorpce pro účely trestání sbíhajících se přestupků. V pořadí prvním rozhodnutím o jednom z více sbíhajících se přestupků nemůže být tato zásada porušena, proto nevedení společného řízení (jež by umožnilo princip absorpce naplnit) nemůže být vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Je třeba bezpodmínečně trvat na aplikaci zásady absorpce, nikoli na vedení společného řízení, přičemž i bez vedení společného řízení lze naplnění zásady absorpce docílit. Až v pořadí druhým (popř. dalším) správním rozhodnutím o jiném z více sbíhajících se správních deliktů by správní orgán mohl absorpční zásadu porušit, a to tehdy, nepřihlížel-li by k sankcím uloženým dříve za sbíhající se správní delikty“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. prosince 2019 č. j. [9 As 164/2018-36](#), č. 3963/2020 Sb.).“
32. Zdejší soud je toho názoru, že v projednávané věci nebyly naplněny podmínky pro vedení společného řízení právě z důvodu, který předpokládá § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky (druhý přestupek byl spáchán po zahájení řízení o prvním přestupku), a proto neměl městský úřad vést společné řízení. Z citovaného rozsudku NSS ovšem jednoznačně

vyplývá, že **vedení společného řízení je** pouhou **procesní cestou** k uplatnění zásady absorpce. Jelikož ale zákonodárce stanovil i podmínky, které zapovídají vedení společného řízení, je třeba zodpovědět otázku, jaký účel má mít vedení samostatných řízení o skutcích, které byly spáchány po zahájení řízení o prvním z nich. Lze mít za to, že účelem tohoto postupu je přispět k rychlosti řízení a zabránit průtahům. Nebylo by účelné vést společné řízení o skutcích, jejichž projednání je ve zcela jiné fázi (v případě prvního skutku může být řízení již prakticky připraveno k rozhodnutí, kdežto o druhém skutku ještě nemuselo proběhnout ani ústní jednání). Žalobkyně netvrdila, jak konkrétně bylo vedením společného řízení zasaženo do jejího veřejného subjektivního práva. Soud přitom neshledal, že by porušením ustanovení o společném řízení došlo k vadě, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (nedošlo ani k nepřiměřeným průtahům, neboť nelze přehlédnout, že jednotlivé skutky na sebe úzce časově navazují, co do způsobu jejich provedení jsou totožné a jsou podloženy totožnými důkazy). Porušení tohoto procesního pravidla samo o sobě neznamená, že byl zmařen účel, k jehož naplnění mělo dané procesní pravidlo sloužit. Jelikož ani žalobkyně netvrdila, jak vedení společného řízení zasáhlo do jejích veřejných subjektivních práv, shledal soud žalobní bod nedůvodným.

33. Nakonec žalobkyně namítala, že nebylo prokázáno, že se dopustila jednání, které je jí kladeno za vinu. Žalovanému vytýkala, že se v napadeném rozhodnutí nevypořádal dostatečně s jejími odvolacími námitkami ohledně zavinění; nevypořádal se tak se subjektivní stránkou přestupku. V řízení o přestupku nebylo prokázáno, že by pozemek oplotila sama žalobkyně ani že by osobně užívala lesní pozemek k jiným účelům než k lesnickému obhospodařování.
34. Úlohou soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku je posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Správní soudy posuzují mimo jiné i to, zda závěry, k nimž správní orgán dospěl a které vyjádřil v důvodech svého rozhodnutí, mají v provedených důkazech logickou oporu. Úkolem soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku je tak posoudit, zda právní závěr, který z rozhodnutí vychází, má postačující oporu ve zjištěném skutkovém stavu, tedy ve výsledku provedeného dokazování (rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 84/2009-77).
35. Jednání, z něhož je přestupce obviněn, mu musí být spolehlivě prokázáno. To v nejobecnější rovině plyne už z obecných zásad správního řízení (podle § 3 správního řádu postupuje správní orgán v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti) a zvláště to pak zákon zdůrazňuje ve věcech správního trestání (podle § 69 odst. 2 přestupkového zákona rozhodne v pochybnostech správní orgán ve prospěch obviněného). Judikatura pak dodává, že existuje-li rozumná pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutku se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Důkazní břemeno k prokázání, že jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku se dopustil právě obviněný, nese správní orgán; naopak obviněný z přestupku nemusí prokázat, že se jednání nedopustil (rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55, později potvrzený například rozsudky ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 97/2011-68, a ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47, body 14 a 15).
36. Přísné standardy přestupkového řízení, jejichž základy jsou formulovány i na ústavněprávní a mezinárodní úrovni, však zároveň nemají vést k výkladu, který by fakticky znemožnil

jakýkoliv účinný postih za protiprávní chování (rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2009, č. j. 9 As 54/2008-62).

37. K závěrům rozsudku č. j. 2 As 46/2005-55 se přihlásil i rozšířený senát (v usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bodu 18). Ve svých úvahách pak rozšířený senát pokračoval dál: zdůraznil, že obviněný z přestupku není povinen se hájit, tedy uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení a nabízet k nim důkazy. Pokud ale obviněný mlčí, není správní orgán povinen domýšlet za něj možná i nemožná tvrzení a vypořádávat se s nimi. Jiná je oproti tomu situace, kdy se obviněný „aktivně hájí“. Uvede-li obviněný tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, jsou správní orgány povinny se s nimi vypořádat (usnesení č. j. 5 As 126/2011-68, body 21 a 22). Tvrdí-li ovšem obviněný skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz a ani správní orgán není s to takový důkaz opatřit, lze na základě toho, jak se věci obvykle dějí, hodnotit taková tvrzení jako nevěrohodná (usnesení č. j. 5 As 126/2011-68, bod 28).
38. V nyní posuzované věci se žalobkyně *aktivně nehájila* a neposkytla žádnou *alternativní verzi* události, natož aby k ní nabídla nějaký důkaz. Naopak – jak to popsali rozšířený senát v bodě 28 usnesení č. j. 5 As 126/2011-68 – tvrdila skutečnosti velmi nepravděpodobné, a nejenže nenabídla důkaz, ale ani neposkytla žádné vysvětlení, které by její tvrzení učinilo uvěřitelným. Šlo tu o pouhé neprokazatelné tvrzení následované pasivní rezistencí žalobkyně, které nemusí nutně založit pochybnost dostatečnou ke zbavení obvinění. Taková pochybnost zde podle soudu nevznikla ani s ohledem na další okolnosti věci: nejen že je *vysoce pravděpodobné*, že to byla právě žalobkyně, kdo realizoval oplocení lesních pozemků a kdo realizoval stavbu na lesním pozemku, čímž užívala pozemek k jiným účelům než k lesnickému obhospodařování, ale hodnoceno běžnou zkušeností je i *krajně nepravděpodobné*, že pachatelkou daného přestupku nebyla.
39. Žalobkyně v odvolání toliko namítala, že nebylo její zavinění prokázáno, žádnou alternativní verzi události nepředestřela. Alternativní verzi skutkového děje sdělil v rámci místního šetření dne 26. 9. 2016 manžel žalobkyně, když uvedl, že novostavbu provedl potenciální zájemce o koupi nemovitosti, avšak poté, co ztratil zájem, stavbu opustil a následně manžel žalobkyně započal s oplocením stavby, protože se z pozemku ztrácelo dřevo a stavební materiál. Žalobkyně i v podané žalobě toliko pouze popřela, že by se dopustila jednání, které je jí kladeno za vinu, resp. namítala, že jí nebylo prokázáno, že se vytýkaného jednání dopustila právě ona, ale jinou věrohodnou alternativní verzi, kdo stavbu chaty a oplocení v rozporu s její vůlí, či aniž by o tom věděla, realizoval, nepředestřela.
40. Žalobkyně tedy nenabídla žádnou skutkovou verzi. Skutkovou verzi, kterou prezentoval manžel žalobkyně, tedy že stavbu provedl (nijak neoznačený) zájemce o koupi, který následně zmizel, považuje soud na základě obecných zkušenostních pravidel (viz usnesení č. j. 5 As 126/2011-68) za krajně nepravděpodobnou a na základě toho, jak se věci obvykle dějí, za zcela nevěrohodnou. Soud si nedokáže představit, že by žalobkyně nevěděla o provádění stavebních úprav nemovitosti a že by tyto úpravy nebyly prováděny z její vůle a na základě jejích pokynů, resp. že by je prováděl toliko zájemce o koupi nemovitosti, který by navíc ani nijak nepožadoval následně kompenzaci za zhodnocenou nemovitost. O nevěrohodnosti skutkového tvrzení svědčí i to, že žalobkyně v průběhu správního i soudního řízení neoznačila údajného zájemce o koupi, který měl úpravy na pozemku žalobkyně provést.

41. Pro závěr o delikt ní odpovědnosti žalobkyně je přitom nerozhodné, zda dané úpravy fyzicky sama provedla (což je vzhledem k jejich rozsahu a povaze spíše nepravděpodobné), nebo zda dala pokyn či souhlas s jejich prováděním jiné osobě. Jednání pachatele přestupku podle § 54 odst. 2 písm. a) lesního zákona nemusí spočívat jenom ve faktickém jednání na pozemcích určených k plnění funkce lesa (zde provedení oplocení a částečné realizace stavby chaty), ale též v jednání spočívajícím v pokynu či umožnění tohoto faktického jednání [srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2021, č. j. 10 As 22/2020-47, který se sice týkal přestupku podle § 4 písm. a) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, což je však přestupek, jehož skutková podstata se fakticky shoduje se skutkovou podstatou nyní projednávaného přestupku; k tomu viz Flora, M., Staněk, J., Průchová, I. *Lesní zákon. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, 626 s., komentář k § 54].
42. To, že tomu tak skutečně bylo, pak potvrzují důkazy (mj. inzerát o prodeji nemovitosti, fotografie zachycující původní i současný stav pozemku), které obstaraly správní orgány a na jejichž základě dospěly k závěru o přestupkové odpovědnosti žalobkyně. Byť se jedná o nepřímé důkazy, logicky do sebe zapadají, vytvářejí ucelený obraz o skutkovém stavu a jsou ve svém souhrnu způsobilé prokázat, že pachatelkou přestupku byla právě žalobkyně. Zároveň tak není pravdivé tvrzení, že by správní orgány dovozovaly vinu žalobkyně toliko z podaného odporu, ve kterém mj. uváděla, že došlo ke zvětšení půdorysu stavby, přičemž připustila, že v důsledku neznalosti právní úpravy z její strany mohlo dojít (a zřejmě též došlo) k porušení některých ustanovení lesního zákona upravujícího způsob využití pozemků. Dále uvedla, že po ukončení stavební činnosti hodlala uvést vše do řádného stavu.
43. Soud pouze na okraj poznamenává, že u tohoto typu přestupků (nezákonné užívání pozemků určených k plnění funkce lesa) budou přímé důkazy k dispozici spíše výjimečně – provádění těchto nelegálních úprav bude zpravidla prováděno právě tak, aby žádný takový důkaz k dispozici nebyl, a bude spíše dílem náhody, přistihne-li orgán státní správy lesů pachatele takřkajíc „s lopatou v ruce“.
44. Městský úřad provedl dne 21. 7. 2016 v rámci dozorové činnosti podle § 51 odst. 1 lesního zákona obhlídku lesních pozemků p. č. XA a p. č. XB, na kterých se nachází chata žalobkyně a její okolí. Při ní zjistil a fotograficky podrobně zdokumentoval, že na pozemcích probíhá výstavba obytného objektu ve formě dřevostavby, která je ve fázi hotové opláštěné konstrukce včetně zastřešení a výplní stavebních otvorů. Současně probíhala i výstavba oplocení. Drátěným pletivem na sloupcích byla oplocena více jak polovina pozemků. Nezastavěná část pozemku byla využívána jako staveniště a z části sloužila jako deponie stavebních odpadů a ve zbytku byla téměř bezlesím. Torzo lesa představovaly tři vzrostlé stromy a nízké patro tvořené ostrůvky ruderalní vegetace. Dne 7. 9. 2017 se pak konalo ohledání na místě s tím, že městský úřad provedl i zákres rozměrů vystavěného objektu a znovu popsal stav pozemku a pořídil další fotografie z místa. Městský úřad dále do spisu založil i fotografii původního objektu. V průběhu správního řízení pak městský úřad dohledal i inzerát realitní kanceláře I. E. T. REALITX s.r.o. (záznam inzerátu je ze dne 18. 6. 2020), v němž byla nabízena k prodeji novostavba (dřevěný srub z finského dřeva) před finálním dokončením a kolaudací. Dále bylo v inzerátu uvedeno, že po dohodě je možné stavbu dokončit. Součástí inzerátu je i řada fotografií objektu, včetně jeho interiéru. Správní orgány zohlednily i to, že se žalobkyně domáhala změny územního plánu – změny plochy, ve které se nachází její pozemek s chatou, na rekreační plochu. Soud tak považuje skutkový

stav za dostatečně zjištěný s tím, že z něho s ohledem na běžné zkušenosti neplyne ani žádná indicie o jiném pachateli než právě žalobkyni.

45. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně je vlastnící pozemků se stavbou, a považoval za absurdní, že by byla stavba realizována bez jejího vědomí. Žalovaný přitom poukázal na to, že žalobkyně nijak neoznačila údajného zájemce o koupi nemovitosti, který měl postavit novou chatu a zmizet. V tomto kontextu je příléhavé i hodnocení městského úřadu, který považoval za zcela nereálné, aby zájemce o koupi investoval prostředky na cizím pozemku, a to bez jakéhokoliv právního titulu, a navíc aby následně stavbu bez jakékoliv kompenzace opustil. Městský úřad též poukázal na shodnost provedení oplocení v roce 2018 i v roce 2019, čímž považoval za vyvrácené, že by žalobkyně oplocení na základě pokynu správních orgánů odstranila a následně ho třetí osoba ve zcela shodném provedení znovu vybudovala.
46. Namítá-li žalobkyně, že správní orgány nevyvrátily, že úpravy mohla provést třetí osoba, připomíná k tomu soud již shora uvedené: Úkolem správních orgánů v řízení o přestupku bylo prokázat, že se přestupkového jednání dopustila právě žalobkyně. Neoznačila-li žalobkyně v průběhu správního řízení jinou osobu, která měla úpravy okolí chaty provést (natož, aby k prokázání takového tvrzení navrhla důkazy), a nejpravděpodobnější bylo, že je učinila ona (byť s pomocí jiných osob), nebylo naopak úkolem správních orgánů domýšlet za žalobkyni možné i nemožné skutkové scénáře a prokazovat, že se jednání dopustila jiná, blíže neurčená osoba.
47. Závěrem pak soud doplňuje, že žalobkyně v žalobě zmiňuje, že správní orgány neprokázaly její zavinění. Z podstaty žalobní argumentace však vyplývá, že žalobkyně pod pojmem „zavinění“ nechápe „psychický vztah pachatele k vlastnímu protiprávnímu jednání“ (viz např. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007-53), ale prokázání skutečnosti, že subjektem přestupku (pachatelem) byla právě ona. Vůči závěrům správních orgánů, že se přestupkového jednání dopustila z nedbalosti, žalobkyně v žalobě žádnou věcnou polemiku nevznáší.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

48. Vzhledem k tomu, že žádný ze žalobních bodů není důvodný, soud podle § 78 odst. 7 žalobu jako nedůvodnou zamítl.
49. O náhradě nákladů rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému pak žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. května 2024

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu